

הציבור מואם בגרושים הגדולים, ועד כן הוא מצביע בערם

הבחירות למוסדות ההסתדרות הסתיימו. הבחירות לכנסת העשירית החלו. חרטומים ינסו עתה להסתכל ב- כדור-הבדולח של תוצאות הבחירות בהסתדרות, כדי לנחש מה עומד להתרחש במאבק על הכנסת. הם ישתדלו ליישם בצורה חדשה את סיסמתו הנושנה של דויד בן-גוריון - "מעמד לעם" - בהנניחם כי העם כולו יצביע ביוני כפי שהצביע המעמד באפריל.

יתכן כי זהו נסיון מוטעה. אף שרוב-רובו של ציבור הבחורים לכנסת נמנה גם עם ציבור הבורחים בהסתדרות, עשויים השיקולים של להיות שונים (ראה עמוד 37), ובין אפריל ליוני עוד יכולים לקרות דברים רבים, שיהפכו כו כמה וכמה קצרות על פיהן. אולם נראה כי העובדה הנומית ננטית של 1981 כבר נקבעה בבחירות בהסתדרות, ושתשתקף גם בבחירות לכנסת: הציבור מואם בשני הגושים הגדולים, אך מצביע בעדם.

מי שמואס בליכוד יצביע בעדו מתוך החשבון כי זהו "הרע במי עושר", לעומת המערך שבהנהגת שימרון פרס. מי שמואס במערך יצביע בעדו, מתוך חשבון כי הוא עדיף על הליכוד, שהוא גרוע עוד יותר.

אקט בדי אהבה. מובן שזוהי פרוורסיה של התהליך הדמוקרטי. אין היא מרוקנת רק את הדמוקרטיה מתוכנה - היא מערערת את עצם יסודות קיומה. האקט הי

ח"כ הרדין מסיבה טובה?

איש גוש-אמונים מתפרץ ומסוכת הח"כים גאז בעיניים

ח"כים פלאטו-שרון והורביץ בחגיגה

שאר הבידור סופק על-ידי עיתונאים. גידעון רייכר חיבר תעודות-גמר לח"כים, רוזי ברקאי השמיע להם פנינים מוקלטות מן הדיונים, רק פעם אחת צחקו ה- ח"כים הדחוסים בכל הלבלב: כאשר נשמע קולו המוקלט של ח"כ משה ניסים, שהסביר כי שליחויות ב- חו"ל אינן תענוג, אלא עינוי. ה- ח"כים, שרובם מוכנים למכור את סבתתם תמורת נסיעה לחו"ל על- חשבון הכנסת, הממשלה או המיפ"ל, צחקו כימעט עד דמעות. לגבי רבים מהם, לא היתה זאת הזדמנות מצחיקה. אחדים זכו במקומם בכנסת כמי שזוכים ב- פרסי הפיס - במיקרה, בניגוד ל- תורת-ההסתברות. לפחות המישים חברי-כנסת יודעים שאין להם כל סיכוי לחזור לכנסת הבאה. אחדים עוד מקווים, אך יודעים כי סיכוי- ייהם קלושים, המעבר עלול לה- יות אכזרי: כיום באור הזרקורים, מפנק על-ידי חוק-החסינות, אחד מ- 120 יחידה-הסגולה - ומחר אל- מוגי, נשכח במהרה, אורח שיצ- טרף לעמוד בתור ולהשיב לשאלות שוטרים, ממש כמו אדם רגיל. אז מה יש לשמוח? הם השתד- לו, באמת השתדלו, אבל זה היה קשה. מה גם שח"כים ישראלים אינם שותים, אלא לוגמים בקושי כמה סיפות של יין אדום פשוט מכוסות של פלסטיק. רק כאשר הופנתה מצלמת ה- (החשך בעמוד 48)

הכנסת, הם משתדלים לארח את הח"כים בנשף חגיגי האמור לה- ביא להתפוצצות ההומור הפרל- מנטרי. השבוע זה התקיים באולם החאן הירושלמי. זה היה נורא. העינוי הגדול. את ההתרגי- שות היחידה סיפק איש גוש- אמונים, ביריון שמן, מזוקן ובעל ציציות, שהחזיק בידו בקבוק חול מסיני. הוא רצה להיכנס פנימה, לשאת נאום תוכחה באוזני ה- ח"כים, המוכרים את המולדת ל- אויבי הערבי. השוטרים חסמו את דרכו וכשהתעקש, התיזו גאז ב- פניו. היו דרושים שישה שוטרים כדי להתגבר עליו. בחוץ נתנו לו להתקרב, ואחר-כך הניחו לו לל- כת. אין עוצרים אנשי גוש-אמו- נים, רק מפני שהם מקימים מהו- מהומה אחת או שתיים. בפנים הגיעה ההתרגשות לשי- אה כאשר הוצג מסמר הערב: מנ- חם סבידור ואשתו רעייה שרו דואט עברי, אידישי ויווני. ה- ח"כים, ישבו שורות-שורות, צפר- פים כמו סרדינים, צחקו תחילה ב- טוב-לב, אחר-כך במבוכה גוברת. היה ברור היטב מדוע הגיע סבי- דור לכנסת: הוא לא הצביע ל- אופרה. אמנון לינ ואימרי רוק, שניגנו במנדולינה ובגיטרה, לפחות לא שרו. זאת היתה המעלה העיקרית של הופעתם.

פעמיים הצליחו - ונכשלו. כי בשתי הפעמים התייחס הצי- בור ברצינות גמורה לבדיחה. כך אושרה האימרה המתהלכת מזה שנים בקרב העיתונאים: "ביש- ראל, כל בדיחה הופכת במוקדם או במאוחר למציאות." בפורים הפיץ חזרה "ליריה. בפורים הפיץ הרדיו את הידיעה כי הממשלה החליטה לבטל את השקל, לחזור אל הלירה. איש לא הופתע. אזרחים פשו- טים ועסקני-ציבור, ביניהם כמה מעמודי-התווך של הכנסת, קיבלו את הידיעה כסבירה בהחלט. לפני שהתברר כי זוהי הלצה, היו כמה פוליטיקאים מוכנים להסביר בכל הרצינות מדוע החלטה זו רצויה, לאור התסביכת שנוצרה על-ידי הנהגת השקל.

הסתבר כי הבדיחה האמיתית היתה ההחלטה להנהיג את השקל. כנין האמין. השבוע הפיץ ה- רדיו הלצה נוראה עוד יותר: ש- מוסדות הכדורסל ביטלו את ה- מישהק הגולי בשטיאסבורג, שבו ניצחה מכבי תל-אביב. הציבור נדהם והתהלך כסהרו- רי, ראש-הממשלה עצמו הודה, לאחר מעשה, כי האמין לידיעה. כמו בפרשת הלירה, מיהר הרד- יו לגלות שזוהי בדיחה. לפני ש- נגרים אסון. רק פסיכולוגים יכו- לים להסביר מדוע ממחר הציבור לנהוג לפי הכלל "פתי יאמין לכל דבר".

ההסבר הסביר: הציבור מאמין לשמועה המאשרת את דיעותיו ה- קדומות. הרעיון ש"כל העולם נג- דנו" הוא כה מושרש בלב האדם הישראלי, עד כי ההלצה הספור- טאית היתה אמינה. האמונה ה- עמוקה באפסות הממשלה גרמה לציבור האמין להלצה הכספית.

הכנסת

כב' היו"ר

כנסת מצחיקה

סיום הכנסת התשיעית היה ככל כהונתה

זה היה נסיון פאתטי. העיתונאי איס עשו כמיטב יכולתם כדי להכניס קצת הומור לאווירה. אבל באחד הרגעים נואשו גם הם. ה- מסיבה הגדולה התמוטטה כמו באלון שיצא ממנו האוויר. היא לא הסתיימה. היא פשוט התפרקה. חברי-הכנסת אינם מגיעים אל המוסד הרם בשל חושי-ההומור שלהם, וגם לא ביגלל כושרם להבריק בשנינותם. הם מגיעים לשם, ברובם, ביגלל יכולתם לנ- אום בביטחון רב נאומים באנא- ליים, בעברית משובשת, ולשרת בנאמנה מנגנוני-מפלגה אפורים. תפקידם העיקרי - להרים יד ב- הצבעה, על פי פקודה מיפלגתית - אינו שווה הרבה במסיבה. מזכירי-הסיעות יודעים זאת היטב. אבל אין הם נואשים. פעם בארבע שנים, לקראת סיום כהונת

צ'ק

האיש החזק (מחזיק או משליך?)